

Astotā grāmata sērijā par policijas komisāru Jonu Linnu liek steidzīgi šķirt lapu pēc lapas, jo Keplera stāstnieka talants ir pārliecinošs un uzmanību piesaistošs. Tiklīdz lasītājam šķiet, ka vainīgais ir uzminēts, sižets uzmet kūkumu un iegriežas likumā, rakstniekiem jau atkal izdevies pārsteidzošs manevrs... Kepleru kriminālžanrā nav viegli pārspēt, pat starptautiskā līmenī šis pāris ir zvaigzne!

Mariestads-Tidningen, Zviedrija

Lārsa Keplera “Spoguļvīrs” ir tikpat tumšs un stindzinošs kā ziema Zviedrijā, taču vienlaikus arī aizraujoša lasāmviela. Jona Linna sastop savu līdz šim biedējošāko pretinieku – meiteņu nolaupītāju, kura nežēlība atspoguļo cilvēciskā ļaunuma neapjaušamās dzīles. Lasītāji, kuriem tik skandināvu kriminālromānu intensitāte un psiholoģiskā spriedze, nespēs šo grāmatu nolikt malā.

Gregs Hurvics, amerikāņu rakstnieks

Līdzīgi iepriekšējiem Keplera darbiem, arī “Spoguļvīrs” ir trakoti interesants un spriedzes piesātināts. Jona Linna ir tāds kā allaž, vienīgi šajā romānā viņa personība atklājas nedaudz plašāk, kā iepazīstot sena drauga vēl vienu rakstura šķautni. Tomēr ir arī dažas atšķirības, kas “Spoguļvīru” padara unikālu. Šeit sastopam jauna veida ļaunumu, un lasītāju dzen uz priekšu nepārvarama vēlme atrisināt noslēpumu, pirms ir par vēlu, jo šoreiz nav īsti skaidrs, vai Jona paspēs laikā.

KULT, Zviedrija

Elpu aizraujošs un neiedomājami tumšs trilleris. Lārsam Kepleram piemīt apskaužams talants aizvest lasītāju līdz kraujas pašai malai un noturēt tur līdz pat romāna pēdējai lappusei.

Kriss Vitekers, angļu rakstnieks

Satraucošs un stindzinoši nežēlīgs trilleris. Iedomājieties Hani-balū Lekteru, kurš pa kādu kanālu sazinājies ar Stīgu Lārsonu un pēc tam visu vēl un vēl paspilgtinājis!

Breds Tors, amerikāņu rakstnieks

LARS KEPLER
SPEGELMANNEN

SPOGULVĪRS

LĀRSS KEPLERS

No zviedru valodas tulkojis

Māris Tīts

821.113.6-31

Ke 634

Lars Kepler

SPEGELMANNEN

Copyright © Lars Kepler, 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Vāka dizaina autors **Arnis Kilbloks**

Lārss Keplers

SPOGUĻVĪRS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Marika Taube*

Korektores *Diāna Graudiņa* un *Ilona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Egija Bļinova*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-840.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Māris Tits, 2024

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-464-2

PA NETĪRAJIEM KLASES LOGIEM Eleonora redz, kā vēja brāzmas triec pa ceļu putekļus un loka kokus un krūmus.

Izskatās, it kā gar skolu plūstu upe.

Duļķaina un klusa.

Atskan zvans, un skolēni vāc kopā grāmatas un pierakstu klades. Eleonora pieceļas un kopā ar citiem dodas uz ģērbtuvi.

Viņa vēro klasesbiedreni Jenniju Lindu, kura, pogādama jaku, stāv pie sava skapīša.

Metāla durtiņās neskaidri atspoguļojas viņas seja un blondie mati.

Jennija ir skaista un atšķirīga. Viņas skatiens ir tik ciešs, ka Eleonora allaž, to sastopot, satraucas un sarkst.

Jennija ir radoša, viņa fotografē un ir vienīgā vidusskolā, kura lasa grāmatas. Pagājušajā nedēļā viņai apritēja sešpadsmit, un Eleonora viņu apsveica.

Nevienam nerūp Eleonora. Viņa nav pietiekami skaista un to pati zina, lai gan Jennija reiz teica, ka vēlētos uzņemt viņas fotoportretu sēriju.

Tas notika pēc sporta nodarbības, kad abas mazgājās dušā.

Eleonora paņem somu un seko Jennijai uz izeju.

Vējš pūš smiltis un pērnās lapas gar balto fasādi un pār skolas pagalmu.

Aukla skaļi plikšķ pret karoga mastu.

Velosipēdu novietnē Jennija apstājas un kaut ko nokliedz, dusmīgi noplāta rokas un dodas prom bez velosipēda. Eleonora tam pārdūra riepu, cerot, ka varētu palīdzēt Jennijai ar somu un velosipēdu tikt līdz mājām.

Abas atkal runātu par portretiem un par to, ka melnbaltās fotogrāfijas ir kā gaismas skulptūras.

Viņa aprauj iztēles ainas, pirms tās sasniedz pirmo skūpstu. Eleonora seko Jennijai garām Bakavallena stadionam.

Restorāna āra terase ir tukša, baltos saulesargus tricīna vējš.

Viņa nodomā, ka jāsteidzas panākt Jenniju, bet neuzdrošinās.

Eleonora turas kādus divsimt metrus aiz klasesbiedrenes uz gājēju celiņa, kas iet līdztekus Ēriksberjsvēgenam.

Pār eglu galotnēm traucas mākoņi.

Jennijas gaišie mati noplīvo un aizsedz seju, kad viņu sasniedz zaļā satiksmes autobusa saceltais gaisa vilnis.

Autobusam braucot garām, nodreb zeme.

Aiz muguras paliek pēdējās dzīvojamās ēkas, klāt ir skautu nometne. Jennija šķērso ceļu un turpina iet pa otru pusi.

Uzspīd saule, un pār pļavu slīd mākoņu ēnas.

Jennija dzīvo Fošē, skaistā villā ezera krastā.

Reiz Eleonora stāvēja pie tās ilgāk par stundu. Viņa bija atnesusi Jennijas pazudušo grāmatu, ko pati bija paslēpusi, taču neuzdrošinājās zvanīt pie durvīm un beidzot iebāza to pastkastītē.

Jennija apstājas zem elektrolīnijas un aizdedzina cigareti, tad dodas tālāk. Spīdīgās pogas piedurknes galā iemirdzas saules staros.

Eleonora aiz muguras izdzird smagās mašīnas rūkoņu.

Zeme gluži vai nolīgojas, kad lielā ātrumā garām pabrauc kravas automašīna ar Polijas numurzīmi.

Nākamajā mirklī nokauc bremzes un piekabi sanes uz sāniem. Mašīna strauji iegriežas ceļa nomalē, šķērso zāles joslu un uzbrauc uz gājēju celiņa tieši aiz Jennijas, tad vadītājs aptur smago transportlīdzekli.

– Kas, pie velna?! – Jennija tālumā iesaucas.

Ūdens tek no mašīnas jumta, atstājot spīdīgu joslu netīrumos uz zilā piekabes pārsega.

Atveras durvis, un no kabīnes iztraušas vadītājs. Viņa plato muguru apspīlē melns ādas mētelis ar dīvainu, pelēku plankumu.

Cirtainie mati sniedzas gandrīz līdz pleciem.

Viņš lieliem soļiem dodas pie Jennijas.

Dzinējs joprojām darbojas, un dūmi no hromētā izplūdes skursteņa tievā grīstē ceļas augšup.

Eleonora apstājas un redz, kā šoferis ietiec dūri Jennijai tieši sejā.

Dažas pārsega siksnas ir atraisījušās no stiprinājumiem, pārsega mala nopland vējā, un Eleonora Jenniju vairs nevar saskatīt.

– Ei! – Eleonora iekliedzas un metas uz priekšu. – Ko jūs darāt?

Kad smagais audums nolaižas, viņa redz, ka Jennija ir nokritusi uz gājēju celiņa dažus metrus priekšā kravas automašīnai.

Jennija guļ uz muguras, tad paceļ galvu un apmulsusi pasmaida, spraugās starp zobiem vīd asinis.

Valīgais pārsegs atkal sāk plandīties vējā.

Kāpjot staignajā grāvī, Eleonorai trīc kājas. Nolēmusi zvanīt policijai, viņa izvelk no kabatas tālruni, taču rokas tik ļoti trīc, ka tas izslīd un iekrīt garajā zālē.

Eleonora noliecas, atrod tālruni, palūkojas augšup un pa kravas automašīnas apakšu redz, kā Jennija spārdās, kad šoferis viņu ceļ uz rokām.

Eleonora izskrien uz šosejas un skrien uz automašīnas pusi. Kāds vadītājs signalizē.

Tālbraucēja šofera spoguļbrillēs atmirdz saules stari. Viņš noslauka asiņainās rokas džinsos un iekāpj kabīnē, aizcērt durvis, ieslēdz pārnesumu un sāk braukt, vienam ritenim joprojām esot uz gājēju celiņa. Virs sausās zāles paceļas putekļi, kad kravas automašīna dārdēdama izgriežas uz ceļa un uzņem ātrumu.

Eleonora aizsūsies paliek stāvam.

Jennija Linda ir prom.

Uz gājēju celiņa ir palikusi tikai samīdīta cigarete un soma ar mācību grāmatām.

Pār tukšo ceļu, laukiem un dzīvžogiem slīd putekļu mākoņi. Vējš pār zemi pūtīs mūžīgi.

JENNIJA LINDA GUĻ darvotā koka laiviņā tumšā ezerā. Tās sāni krakšķ, kad pret tiem triecas viļņi.

Viņa pamostas no sapņa, jo nāk vēmiens.

Grīda līgojas.

Sāp pleci, sūrst plaukstu locītavas.

Viņa saprot, ka atrodas kravas automašīnā.

Meitene guļ uz sāniem, rokas viņai ir sasietas virs galvas, mute – aizlīmēta.

Ir grūti kaut ko saskatīt – it kā acis vēl būtu miega pilnas.

Izklīdēti saules stari laužas cauri brezentam.

Jennija samirkšķina acis, un redzeslauks izplūst.

Viņa jūtas ārkārtīgi slikti, briesmīgi sāp galva.

Milzīgās riepas dārd pret asfaltu kaut kur lejā.

Rokas ar savilcēju ir piestiprinātas pie piekabes tērauda rāmja.

Jennija cenšas aptvert, kas noticis. Kāds viņu nogāza zemē un degunam un mutei piespieda aukstu lupatu.

Viņu pārņem šausmas.

Palūkojusies lejup, meitene redz, ka kleita ir uzrauta līdz viduklim, bet kājās joprojām ir zeķbikses.

Kravas mašīna ātri brauc pa taisnu ceļu, motors rūc vienmērīgi.

Jennija izmisīgi meklē saprātīgu izskaidrojumu, iemeslu kādam pārpratumam, bet patiesībā jau saprot, kas notiek. Izskaidrojums var būt tikai viens – viņa atrodas situācijā, no kādas cilvēki baidās visvairāk, kāda redzama šausmu filmās un nedrīkstētu notikt īstenībā.

Viņa atstāja velosipēdu pie skolas un devās mājup kājām, izliekoties nemanām Eleonoru, kura sekoja. Pēkšņi liels kravas automobilis uzbrauca uz gājēju celiņa un apstājās viņai aiz muguras.

Trieciens pa seju nāca tik negaidīti, ka Jennija nepaguva reaģēt, un, pirms viņa spēja piecelties, kāds uzmeta uz sejas mitru lupatu.

Jennijai nav ne jausmas, cik ilgi viņa ir bijusi bezsamaņā. Rokas no nepietiekamas asinsrites ir aukstas.

Galva reibst, redze uz īsu brīdi pilnībā pazūd, tad atgriežas.

Jennija guļ, atspiedusi vaigu pret grīdu. Viņa cenšas elpot mierīgi, jo saprot, ka nedrīkst vemt, kamēr muti aizsedz līmlente.

Spraugā pie borta ir iesprūdusi sažuvusi zivs galva. Gaisā vēdī salkani šķebīga smaka.

Jennija atkal paceļ galvu, samirkšķina acis un piekabes priekšpusē ierauga metāla skapi ar piekaramo atslēgu un divas lielas plastmasas paplātes. Tās ir nostiprinātas ar platām siksnām, un grīda ap tām ir slapja.

Meitene pūlas atcerēties, ko stāstījušas sievietes, kuras izdzīvojušas pēc sērijveida slepkavas uzbrukuma, – kā pretojušās vai mēģinājušas nodibināt saikni, pļāpājot par orhidejām.

Caur līmlenti kliegt ir bezjēdzīgi, neviens viņu nesadzirdētu, varbūt tikai šoferis.

Gluži pretēji – ir jācieš klusu, būs labāk, ja viņš nezinās, ka gūstekne ir pamodusies.

Jennija sasprindzina ķermeni un cenšas tuvināt galvu rokām. Mašīna sasveras, un vēderā viss sagriežas.

Mute piepildās ar vēmekļiem.

Muskuļi trīc.

Savilcējs griežas ādā.

Ar nejutīgiem pirkstiem viņa satver līmlentes malu un no-
rauj to. Izspļāvusi mutes saturu uz grīdas, viņa noslīgst uz sāna un mēģina klusi klepot.

No vielas, ar ko bija samērcēta lupata, redze ir traucēta. Raugoties uz tērauda rāmi, Jennijai šķiet, ka viņa lūkojas caur maisaudumu.

Piekabes karkasa balsti stateniski sniedzas līdz jumtam, tur asi saliecas deviņdesmit grādu leņķī, turpinās zem jumta un pēc tam virzās leļup piekabes otrā pusē.

Tādas kā kopnes, kas sānos savienotas ar šķēršiem.

Viņa mirkšķina acis, cenšoties fokusēt skatienu, un redz, ka piekabes otrā pusē šķēršu nav – tur brezentā ir iestrādātas piecas rindas dēļu.

Jennija saprot, ka tas darīts, lai, piekraujot mašīnu, pārsegu varētu saritināt.

Ja viņa spētu sasaistītās rokas virzīt gar tērauda arku zem jumta un leļup pa otru pusi, iespējams, varētu pavērt pārsegu un pasaukt palīgā vai piesaistīt kāda autovadītāja uzmanību.

Viņa mēģina pacelt savilcēju augšup pa stieni, bet uzreiz iestrēgst.

Delnu locītavas sūrst no asās plastmasas.

Šoferis maina braukšanas joslu, Jennija sašūpojas un ar deņiņiem atsitas pret stieni.

Viņa atkal apsēžas, vairākas reizes norij siekalas un atceras šo rītu un brokastu galdu ar grauzdiņiem un marmelādi. Māte bija sākusi stāstīt par to, ka tantei koronārajās artērijās vakar esot ievietoti četri stenti.

Jennijas tālrunis atradās uz galda līdzās tējas krūzei. Skaņa nebija ieslēgta, taču skatienu nemitīgi piesaistīja displejā redzamās ziņas.

Tēvs bija sadusmojies, pārmetot viņai vienaldzību un blenšanu tālrunī, savukārt viņa bija sašutusi par tādu netaisnību.

– Kāpēc tu mūždien brūc man virsū? Ko esmu izdarījusi? Tu vienmēr esi ar kaut ko neapmierināts! – viņa iekliedzās un izskrēja no virtuves.

Grīda sasveras, un kravas automašīna samazina ātrumu, sākot braukt leļup pa nogāzi.

Saules gaisma iekļūst piekabē caur brezentu, un netīrā grīda sāk spīdēt.

Starp sausu dubļu pikučiem un sažuvušām, melnām lapām redzams cilvēka priekšzobs.

Jennija sajūt adrenalīna pieplūdumu.

Skatiens sāk šaudīties apkārt.

Tikai metra attālumā viņa pamana divus nolauztus sarkani lakotus nagus. Asinis tecējušas gar stieni, pie bultskrūves ieķērušies daži mati.

– Mīlais Dievs, mīlais Dievs, mīlais Dievs, – Jennija murmina, slejoties uz ceļgaliem.

Brīdi viņa paliek nekustīgi, atslogo sasietās rokas un jūt tūkstošiem sīku dzēlienu pirkstos, kad asinsrite sāk atjaunoties.

Drebot pie visām miesām, viņa pūlas vēlreiz pievilkties, bet plastmasas savilcējs ir iestrēdzis.

– Es tikšu ar to galā, – meitene čukst.

Ir jāsaglabā vēss prāts, nedrīkst krist panikā.

Mazliet pagrozījusi plaukstas, Jennija paveik tās sāņus un saprot, ka ir iespējams virzīties uz priekšu pa apakšējo šķērstieni.

Strauji elpojot, viņa sasniedz piekabes priekšpusi, satver šķērsi ar abām rokām un velk, bet tas ir piemetināts pie pēdējā stateniskā stieņa, un to izkustināt nav iespējams.

Jennija paskatās uz metāla skapi – piekaramā atslēga ir vaļā un šūpojas skavā.

Atkal uznāk nelabums, bet vilcināties nav laika, brauciens var beigties jebkurā mirklī.

Viņa paliecas sāņus, cik tālu vien var, izstiepj rokas, sasprindzina tās un ar muti aizsniedzas līdz piekaramajai atslēgai. Satvērusi to ar zobiem, uzmanīgi paceļ uz augšu, tad nosligst uz ceļiem, nomet atslēgu uz augšstilbiem un papleš kājas, lai tā bez trokšņa noslid uz grīdas.

Kravas auto pagriežas, un metāla skapja durvis atveras.

Tas ir pilns ar otām, bundžām, knaiblēm, rokas zāģiem, nažiem, šķērēm, tīrīšanas līdzekļiem un lupatām.

Pulss kļūst straujāks, galvā dun.

Dzinējs sāk skanēt citādi, un kravas automašīna palēnina gaitu.

Jennija pieceļas, paliecas sāņus, ar galvu pietur durvis un plauktā starp divām krāsu bundžām ierauga nazi ar netīru plastmasas rokturi.

– Miļlais Dievs, glāb mani, miļlais Dievs, – viņa čukst.

Kravas mašīna strauji nošūpojas, un metāla durvis tik spēcīgi triecas pret galvu, ka meitene uz dažām sekundēm zaudē samaņu un nokrīt uz ceļiem.

Izvēmusies viņa atkal pieceļas kājās un ierauga, ka asinis no plaukstu locītavām pil uz netīrās grīdas.

Viņa noliecas uz priekšu, ar muti sasniedz naža rokturi un iekožas tajā tieši tad, kad mašīna ar šņācienu apstājas.

Velkot nazi ārā no plaukta, atskan tāda kā skrapstoņa.

Turēdama zobos sarūsējušo asmeni, viņa uzmanīgi virza to lejup, novieto starp plaukstu locītavām un, no visa spēka spiežot pret raupjo plastmasas savilcēju, sāk zāģēt.

JENNIJA PŪLAS PĀRGRIEZT SAVILCĒJU pie plaukstu locītavām. Ieraudzījusi, ka asmens ir izveidojis tikai niecīgu plaisuņu baltajā plastmasā, viņa stiprāk iekožas naža spalā un palielina spiedienu.

Jennija domā par savu tēvu. Skumjām tēva sejā, kad viņa šorīt sakļiedza, rokaspulksteņa saskrāpēto stiklu, bezmērķīgajām roku kustībām.

Viņa turpina darboties ar nazi, lai gan mute sāk ļoti sāpēt. Siekalas tek pa naža spalū.

Sareibst galva, un Jennija jau grasās padoties, kad atskan knakšķis. Asmens ir pāršķēlis plastmasu.

Drebot viņa nokrīt uz gurna un dzird, kā nazis grabēdams aizveļas pa grīdu. Uzslējusies kājās, viņa atrod nazi, virzās uz piekabes labo pusi un ieklausās.

Nekas nav dzirdams.

Viņai jārikojas ātri, taču rokas trīc tik ļoti, ka sākumā ir grūti izdurt nazi caur brezentu.

Dažas sekundes ir dzirdama šņirkstoņa.

Jennija maina naža satvērienu un rūpīgi izdara vertikālu griezumū brezentā tieši pie pēdējā statņa, paplašina spraugu par dažiem centimetriem un paskatās ārā.

Viņi ir apstājušies automātiskajā kravas automašīnu degvielas uzpildes stacijā. Zemē mētājas picas kārbas, eļļainas lupatas un prezervatīvi.

Sirds dauzās tā, ka ir grūti elpot.

Nav redzami ne cilvēki, ne citas automašīnas.

Vējš dzenā pa asfaltu papīra glāzi.

Kuņģis savelkas, bet Jennijai izdodas pārvarēt vemšanas refleksu, un viņa ar grūtībām norij siekalas.

Pa muguru tek sviedri.

Ar drebošiem pirkstiem viņa pārgriež brezentu arī līmeniski tieši virs viena dēļa, cerot, ka izdosies izkāpt, ieskriet mežā un paslēpties.

Atskan smagi soļi, un nograb metāls.

Skatiens aizmiglojas.

Viņa rāpjas ārā, nostājas uz piekabes malas, sajūt vēju sejā, pieķeras brezentam, sašūpojas, un viņai izkrīt nazis. Raugoties uz zemi, meitenei sareibst galva, it kā visa kravas automašīna teju, teju varētu apgāzties.

Nolecot zemē, Jennijai sāpēs iesvilstas potīte, tomēr viņai izdodas noturēties kājās.

Tik stipri reibst galva, ka nav iespējams noiet taisni.

Katra kustība, ko viņa izdara, smadzenēs rada stipru pretestību.

Pulsēdams dūc degvielas sūknis.

Jennija samirkšķina acis un dodas uz priekšu. Pēkšņi aiz mašīnas stūra parādās gara cilvēka stāvs. Viņa ir pamanīta. Meitene apstājas, grīlodamās kāpjas atpakaļ un jūt, ka tūlīt atkal būs jāvemj.

Viņa palien zem dubļainās sakabes starp piekabi un kabīni un ierauga, ka vīrietis steidzas uz otru pusi.

Domas šaudās kā negudras – viņai jāslēpjas.

Viņa pieslejas uz grīlīgām kājām un saprot, ka no šofera aizbēgt mežā nevarēs.

Jennija vairs nezina, kur viņš atrodas.

Ausīs dun pulss.

Viņai jātiek uz šosejas un jāaptur kāda automašīna.

Zeme grīļojas, garām skrien koki, dzeltenā, pāraugusī zāle ceļmalā šūpojas spēcīgajā vējā. Šoferis nekur nav redzams. Jennija nodomā, ka viņš varētu būt aizgājis kravas automašīnai otrā pusē vai paslēpies aiz lielajām riepām.

Kuņģis atkal saraujas.

Ar pūlēm mirkšķinādama acis, viņa paskatās visapkārt, cenšoties saprast, kā tikt uz šosejas.

Atskan kaut kāds troksnis.

Viņai jābēg, jāpaslēpjas.

Ceļi saļogās, kad viņa atmuguriski sāk virzīties gar piekabi, ierauga dažas atkritumu tvertnes, informācijas stendu un taciņu, kas ved mežā.

Pavisam tuvu nevienmērīgi rūc motors.

Jennija paraugās lejup uz asfaltu, cenšas saņemties, nodomā, ka vajadzētu kliegt pēc palīdzības, tad pie kājām ierauga sakusamies ēnu.

Plata plauksta satver viņas potīti. Viņa nokrīt zemē uz sāna, ar plecu atsitas pret asfaltu, kaut kas nokrakšķ kaklā. Vadītājs atrodas zem mašīnas un velk viņu sev klāt. Mēģinot turēties pie riepas, Jennija apguļas uz muguras, sper ar brīvo kāju, atsitas pret balstiekārtu, noskrāpē potīti, tomēr tiek vaļā un rāpo ārā.

Meitene pieceļas kājās, visa apkārtnē sazvārojas, viņa norij vēmekļus, dzird soļus un nojauš, ka šoferis skrien ap mašīnu.

Viņa paliecas uz priekšu, izlien zem degvielas sūkņa šūtenes un, cik ātri vien spēj, steidzas uz mežmalu, atskatās un uztriecas kādam cilvēkam.

– Ei, kas notiek?

Tas ir policists, kurš stāv garajā zālē un čurā. Jennija satver viņu aiz jakas stūra un, nespējot noturēties kājās, velk viņu sev līdzī.

– Palīdziet man...

Zaudējusi tvērienu, viņa sagriļojas.

– Paej nost! – policists saka.

Jennija norij siekalas un vēlreiz mēģina satvert jakas stūri. Policists atgrūž meiteni, un viņa klūp zālē, nokrīt uz ceļiem un atbalstās pret zemi ar abām rokām.

– Lūdzu, – viņa nošļupst, tad sāk vemt.

Zeme šūpojas, un viņa nokrīt uz sāniem, caur zāli skatās uz policijas motociklu un uz spīdīgā izpūtēja ierauga kustību.

Lieliem soļiem tuvojas kravas automašīnas vadītājs. Jennija pagriež galvu un kā caur saskrāpētu stiklu redz notraipītus džinsus un ādas mēteli.

– Palīdziet man! – viņa atkārti, cīnīdamās pret spazmām kuņģī.

Viņa pūlas piecelties, bet vemj atkal, tomēr dzird abu sarunu. Viena balss saka apmēram šādi: “Viņa ir mana meita,” – un paskaidro, ka tā neesot pirmā reize, kad skuķis ir aizbēdzis no mājām un sadzēries.

Kuņģis no jauna saraujas, mutē ielīst žults, Jennija klepoda cenšas kaut ko pateikt, bet atkal jāvemj.

– Ko darīt? Draudēt, ka atņemšu mobilo?

– Jā, skan pazīstami. – Policists iesmejas.

– Nu, aiziet, miļā! – šoferis noteic un papliķē viņai pa muguru. – Dabū ārā visu, drīz tev būs labāk.

– Cik viņai ir gadu? – policists jautā.

– Septiņpadsmit – tā tad pēc gada varēs pati pieņemt lēmumus... bet, ja klausītu mani, ietu mācīties ģimnāzijā, lai nav jāķļūst par tālbraucēju.

– Lūdzu, – Jennija čukst, slaukot no lūpām gļotainus vēmekļus.

– Varbūt lai viņa izguļas atskurbtuvē? – šoferis ierosina.

– Nē, nedrīkst, ja viņai ir septiņpadsmit, – saka policists un atbild uz rācījas izsaukumu.

– Neejiet prom! – Jennija ieklepojas.

Policists nesteidzīgi dodas pie motocikla, beidzot saziņu ar vadības centru.

Pavisam tuvu ieķērcas vārna.

Garā zāle drebēdama šūpojas vējā, un Jennija noraugās, kā policists uzliek galvā ķiveri un uzvelk cimds. Viņa zina, ka jāceļas kājās, un atbalstās ar rokām pret zemi. Reibonis gāž viņu uz sāniem, bet viņa turas tam pretī un pieslejas uz ceļgaliem.

Policists uzkāpj uz motocikla un iedarbina to. Jennija cenšas viņam saukt, bet policists nedzird.

Lielā vārna paceļas spārnos, kad viņš ieslēdz pārnesumu un izkustas no vietas.

Jennija atkal noslīgst zālē un dzird, kā, policistam attālinoties, zem platajām riepām šņirkst akmentiņi.

PAMELAI PATĪK IRDENIE LEDUS KRISTĀLI, kad nogāzēs sāk kust sniegs. Slēpes slīd gandrīz biedējošā ātrumā.

Viņas abas ar meitu Alisi lieto sauļošanās aizsargkrēmu, taču vienalga ir mazliet iedegušas. Toties Martinam ir apdedzis deguns un vaigi.

Šodien viņi pusdienoja restorāna terasē, un saulē bija tik karsti, ka gan Pamela, gan Alise novilka jakas un sēdēja tikai krekliņos.

Visiem trim pēc slēpošanas bija tā sāpējuši augšstilbi, ka tika nolemts rīt no šīs nodarbes atteikties.

Tāpēc Alise un Martins dosies makšķerēt, bet Pamela apmeklēs viesnīcas *spa* centru.

Kad Pamelai bija deviņpadsmit, viņa kopā ar draugu Denisu ceļoja pa Austrāliju, bārā satika puisī, vārdā Gregs, un pārgulēja ar viņu bungalo. Viņa jau bija atgriezusies mājās Zviedrijā, kad saprata, ka ir stāvoklī.

Pamela nosūtīja uz bāru Portdaglasā vēstuli, adresētu Gregam – puisim ar acīm okeāna zilumā. Pēc mēneša viņš atrakstīja, paskaidrojot, ka nedzīvo viens un ir gatavs maksāt par abortu.

Dzemdības bija smagas un beidzās ar ārkārtas ķeizargriezīenu. Gan viņa, gan mazulīte izdzīvoja, tomēr ārsti ieteica Pamelai vairs nedzemdēt, tāpēc viņa izšķīrās par spirāli, lai novērstu grūtniecību. Deniss visu laiku bija viņai līdzās, atbalstīja un centās pierunāt īstenot sapni par arhitektūras studijām.

Pēc piecu gadu mācībām Pamela gandrīz uzreiz dabūja darbu nelielā Stokholmas arhitektu birojā un, projektējot villu Līdingē, satika Martinu.

Martins bija celtniecības inspektors, braukāja pa valsti un līdzinājās rokzvaigznei – ciešs skatiens, gari mati.

Pirmo reizi viņi skūpstījās ballītē Denisa mājās, sāka dzīvot kopā, kad Alisei bija seši gadi, un apprecējās divus gadus vēlāk. Tagad Alisei ir sešpadsmit, un viņa ir sākusi mācīties ģimnāzijā.

Ir jau astoņi vakarā, un aiz viesnīcas logiem ir satumsis. Viņi ir pieteikuši apkalpošanu numurā, un Pamela steidz savākt izmētātos džemperus un zeķes, pirms tiek piegādātas vakariņas.

Martins dušā dzied "*Riders on the Storm*".

Abi ir norunājuši, ka ēdīs pie televizora, atvērs šampanieša pudeli un, kad Alise būs aizmigusi, aizslēgs durvis un mīlēsies.

Salikusi meitas drēbes uz rokas, Pamela ieiet viņas istabā.

Alise, ģērbusies tikai apakšveļā, ar tālruni rokās sēž gultā. Viņa izskatās kā Pamela jaunībā – tādas pašas acis, tādas pašas kastaņbrūnas cirtas.

– Kravas mašīnas numurzīmes bija zagtas, – viņa saka, paceļot acis no mobilā tālruņa.

Pirms divām nedēļām medijos parādījās ziņas par nolauptīšanu Katrineholmā. Kāda Alises vecuma meitene tikusi piekauta un aizvesta.

Viņu sauc Jennija Linda – gluži tāpat kā leģendāro operdziedātāju.

Likās, ka viņas un poļu kravas automašīnas meklējumos ir iesaistījusies visa Zviedrija.

Policija vērsās pēc sabiedrības palīdzības, saņēma neskaitāmas norādes, taču meitene joprojām ir pazudusi bez pēdām.

Pamela atgriežas viesistabā, uzbužina dīvāna spilvenus un paceļ no grīdas televizora tālvadības pulti.

Tumsa gulstas logā.

Atskanot klauvējienam pie durvīm, viņa saraujas.

Viņa jau grasās atvērt, kad no vannasistabas, joprojām dziedot, iznāk smaidīgs Martins. Viņš ir pilnīgi kails, ap mitrajiem matiem aptīts dvielis.

Pamela iebīda Martinu atpakaļ vannasistabā un dzird, ka viņš turpina dziedāt. Tad viņa ielaiž numurā sievieti ar servējamiem ratiņiem.

Pamela lūkojas savā tālrunī, lai kaut kā sevi nodarbinātu, kamēr sieviete viesistabā klāj galdu, droši vien brīnīdamās par dziedāšanu vannasistabā.

– Viņam viss kārtībā, goda vārds, – Pamela pajoko.

Sieviete neatbild ar smaidu, tikai pasniedz rēķinu uz sudraba paplātes un lūdz Pamelu uzrakstīt kopējo summu un parakstīties, tad iet prom.

Uzkliegusi, lai Martins nāk ārā no vannasistabas, Pamela pasauc Alisi, un visi trīs apsēžas milzīgajā gultā ar šķīvjiem un glāzēm.

Ēdot viņi skatās jauno šausmu filmu.

Pēc stundas gan Pamela, gan Martins gul.

Kad filma beidzas, Alise izslēdz televizoru, noņem mammai brilles, savāc šķīvjus un glāzes, izslēdz gaismu, iztīra zobus un dodas uz savu istabu.

Drīz vien pilsētiņa ielejā apklust. Pēc trijiem naktī debesis parādās ziemeļblāzma – it kā sudrabaini zili koku stumbri būtu izauguši izdegušā ainavā.

Pamelu no miega pamodina zēna šņuksti tumsā. Raudāšana smalkā balstiņā beidzas, pirms viņa aptver, kur atrodas.

Viņa gul pavisam nekustīgi un domā par Martina nakts murgiem.

Raudāšana skanēja no grīdas līdzās gultai.

Kad Pamela bija sākusi satīkties ar Martinu, viņam bieži rādījās murgi par mirušiem zēniem.

Pamelai šķita aizkustinoši, ka pieaudzis vīrietis spēj atzīties savās bailēs no spokiem.

Viņa atceras nakti, kad Martins pamodās no sava kliedziena.

Abi apsēdās virtuvē un dzēra kumelišu tēju. Pamelai uzmetās zosāda, kad viņš aprakstīja spoku visos sikumos.

Zēnam seja bijusi pelēka, mati saķepuši ar sarecējušām asinīm, deguns laužts un viena acs karājusies.

Atskan vēl viens šņuksts.

Tagad Pamela ir pilnībā pamodusies un uzmanīgi pagriež galvu.

Zem loga klusi šņāc radiators, un siltais gaiss sakustina nakts aizkaru, it kā aiz tā slēptos bērns un spiestu seju pret audumu.

Vajadzētu pamodināt Martinu, bet viņa neuzdrošinās ierunāties.

No jauna atskan raudāšana smalkā balstiņā tieši blakus gultai uz grīdas.

Sirds sāk sisties straujāk, un viņa tumsā taustās pēc Martina, bet blakus neviena nav, palags ir vēss.

Pievilkusi kājas pie vēdera, Pamela saraujas čokurā un sadzird, ka raudas virzās ap gultu uz viņas pusi, tad atkal pēkšņi apklust.

Viņa piesardzīgi sniedzas pēc lampas uz naktsgaldiņa. Tumsā viņa neredz savu roku.

Šķiet, lampa atrodas tālāk nekā pagājušajā naktī.

Saspringti ieklausoties, vai nedzirdēs kaut mazāko kustību, viņa taustās, līdz atrod lampas pamatni un vadu.

Tieši tajā mirklī, kad roka ir sasniegusi slēdzi un nospiež to, pie loga atsākas raudāšana.

Pēkšņajā gaismā Pamela samirkšķina acis, uzliek brilles, izkāpj no gultas un ierauga Martinu pidžamas biksēs guļam uz grīdas.

Viņš murgu par kaut ko briesmīgu, un vaigi viņam ir slapji no asarām. Pamela nokrīt uz ceļiem vīram līdzās un uzliek roku viņam uz pleca.

– Miļais, – viņa maigi saka. – Miļais, tev ir...

Martins atver acis un iekliež. Tad apjucis mirkšķina acis, pārļaiž skatienu viesnīcas numuram un vēlreiz uzlūko viņu. Lūpas kustas, bet viņš nespēj parunāt.

– Tu izkriti no gultas.

Martins apsēžas, atbalstoties pret sienu, noslauka muti un ar stingu skatienu veras savā priekšā.

– Par ko tu sapņoji? – viņa jautā.

– Es nezinu, – Martins nočukst.

– Murgoji?

– Nezinu, sirds man sitas kā traka, – viņš atbild un iekāpj gultā.

Pamela apguļas blakus un satver vīra roku.

– Tev nevajag skatīties šausmu filmas, – viņa secina.

– Nē. – Martins pasmaida.

– Bet tu taču zini, ka tur nekas nav īsts, – Pamela saka.

– Tiešām?

– Tās nav īstas asinis, bet kečups, – viņa joko, maigi noglāstot viņam vaigu.

Izslēgusi gaismu, Pamela pievelk Martinu sev klāt. Viņi mīlējas tik klusi, cik vien iespējams, un pēc tam aizmieģ viens otra skavās.

PĒC BROKASTĪM PAMELA guļ gultā un lasa avīzes savā *iPad*, kamēr Martins un Alise gatavojas izbraucienam.

Saule ir uzlēkusi, un caurspīdīgās lāstekas aiz logiem jau pil.

Martinam ļoti patīk zemledus makšķerēšana, viņš bieži jūsmo par to, cik labi ir nogulties uz vēdera, ar plaukstām aizsegt acis no gaismas un, skatoties āliņģī, vērot, kā tuvojas lielas palijas.

Viesnīcas administrators ieteica Kalšena ezeru, kas ietilpst Indālselvenas baseinā. Zivju tur ir daudz, ar mašīnu tas ir viegli sasniedzams, tomēr var baudīt mieru un klusumu.

Alise noliek smago mugursomu pie durvīm un aizsien zābakus.

– Es sāku to nožēlot, – viņa saka, piecēlusies kājās. – Man tīri labi patiktu masāža un sejas maska.

– Izbaudišu katru sekundi. – Pamela pasmaida, joprojām guļot gultā. – Man būs...

– Beidz! – Alise viņu pārtrauc.

– Peldēšana, sauna, manikīrs...

– Lūdzu, es negribu to dzirdēt.

Ietinusies rītasvārkos, Pamela pieiet abiem klāt, cieši apskauj meitu, noskūpstu Martinu un novēl “ne asakas”, jo zina, ka tā ir pieņemts.

– Nekavējieties pārāk ilgi un esiet uzmanīgi! – viņa piebilst.

– Izbaudi vientulību! – Meita pasmaida.

Alises āda teju staro, un no mices apakšas spraucas rudo matu cirtas.

– Aizpogā jaku līdz pašai augšai! – Pamela iesaka.

Viņa viegli papliķē Alisei vaigu, nesteidzas atvilkst plaukstu, lai gan jūt meitas nepacietību.

Divas dzimumzīmītes tieši zem Alises kreisās acs vienmēr vedina viņu uz domām par asarām.

– Nu tad ko? – Alise atkal pasmaida.

– Izklaidējieties labi!

Viņi iet prom, un Pamela stāv durvīs, pavadot abus ar skatienu gaitenī, līdz viņi vairs nav redzami.

Aizvērusi durvis, viņa atgriežas guļamistabā un paliek tur, līdz izdzird troksni.

Slapjš sniegs slid lejup pa jumtu, pazib gar logu un ar dobjū būkšķi nokrīt zemē.

Pamela uzvelk bikini, frotē peldmēteli un čības, ieliek atslēgkarti, tālruni un grāmatu auduma somā un iziet no numura.

Spa zona ir pilnīgi tukša, jo visi ir devušies slēpot. Lielajā baseinā ūdens ir pavisam dzidrs, un tajā atspoguļojas āra sniegs un mežs.

Pamela noliek auduma somu uz galda starp diviem zviļņiem, pakar peldmēteli un dodas pie soliņa ar tīru dvieļu rullīšiem.

Baseinu vienā pusē ierobežo kolonnu arkāde.

Viņa iegrimst siltajā ūdenī. Pārpeldējusi baseinu desmit reižu, viņa apstājas tālākajā galā tieši pie panorāmas logiem.

Tagad viņa vēlas, lai Martins un Alise būtu šeit.

Te ir burvīgi, viņa nodomā, raugoties uz kalniem un egļu mežu saules gaismā.

Pamela nopeld vēl tikpat, tad izkāpj no baseina, atguļas zvilnī un lasa.

Pienāk gados jauns apkalpotājs un jautā, vai viņa kaut ko vēlas, un viņa pasūtina glāzi šampanieša, lai gan ir tikai rīts.

No lielas egles nokrīt sniegs. Zari nošūpojas, un saulē virpuļo sniegpārslīņas.

Pamela izlasa vēl trīs nodaļas, izdzer šampanieti un noliek brilles uz galdiņa. Tad dodas uz tvaika pirti un, sēžot uz lāvas, domā par Martina murgiem, kas nemitīgi atkārtojas.

Viņa vecāki un abi brāļi gāja bojā autoavārijā, kad viņš bija mazs. Martins tika izmests caur vējstiklu, pret asfaltu stipri saskrāpēja muguras ādu, bet izdzīvoja.

Kad viņa un Martins iepazinās, viņas labākais draugs Deniss strādāja par psihologu jauniešu klīnikā, specializējoties sēru pārvarēšanas terapijā. Viņš palīdzēja Martinam atvērties un runāt par savu zaudējumu un vainas apziņu, kas vilkās līdzī kā smaga nasta.

Pamela paliek pirtī, līdz ir izmirkusi sviedros un tvaikos, tad iet dušā, uzvelk sausu peldkostīmu un dodas uz masāžas telpu. Viņu sveicina sieviete ar rētām klātiem vaigiem un skumjām acīm.

Noņēmusi krūšturi, Pamela apguļas uz vēdera, un pār gurniem viņai tiek uzklāts dvielis.

Sievietes rokas ir raupjas, un siltā eļļa smaržo pēc zaļām lapām un koka.

Pamela aizver acis un jūt, ka domas sāk klejot.

Prātā pazib aina, kā Martins un Alise neatskatījušies pazūd klusajā gaitenī.

Sievietes pirkstu gali virzās pa mugurkaulu līdz dvieļa malai. Viņa masē sēžas muskuļu augšējo daļu, lai atbrīvotu gurnus.

Pēc masāžas un sejas maskas Pamela ir iecerējusi atgriezties pie baseina un pasūtīt glāzi vīna un garneļu sviestmaizi.

Sieviete paņem vairāk siltās eļļas, rokas slīd no vidukļa augšup gar ribām līdz padusēm.

Pamelai pārskrien drebuļi, lai gan masāžas telpā ir karsti.

Varbūt tikai muskuļi atslābst.

Atkal iedomājoties par Martinu un Alisi, Pamela iztēlē ierauga viņus no liela augstuma.

Kalšens atrodas kalnu ieplakā, ledus ir pelēks kā tērauds, un abi ir saskatāmi tikai kā divi melni punktiņi.

Pabeigusi masāžu, sieviete apsedz Pamelu ar siltu dvieli un iziet no telpas.

Pamela kādu brīdi guļ, tad uzmanīgi pieceļas un apliek krūšturi.

Pēc tam ieslīdina pēdas mitrās un aukstās čībās.

Tālumā dzirdama helikoptera rūkoņa.

Viņa pāriet uz blakustelpu un sasveicinās ar kosmetoloģi, apmēram divdesmit gadus vecu blondīni.

Dziļās tīrīšanas un pīlinga laikā Pamela aizmieg. Sieviete gatavo māla sejas masku, kad pie durvīm klauvē.

Atvainojusies viņa atstāj procedūru telpu.

Pamela dzird kādu vīrieti ātri runājam, bet vārdus nevar saprast. Pēc brīža jaunā sieviete atgriežas, viņas acīs vīd dīvaina izteiksme.

– Atvainojiet, bet šķiet, ka ir noticis nelaimes gadījums, – viņa pavēsta.

– Kas par nelaimi? – Pamela jautā mazliet par skaļu.

– Briesmas nedraudot, bet jums varbūt vajadzētu doties uz slimnīcu.

– Uz kuru? – viņa vaicā, izvelkot no auduma somas tālruni.

– Uz Estešundu, Estešundas slimnīcu.

STEIDZOTIES CAURI VIESNĪCAI, Pamela nepamana, ka peldmēteli ir pavisam vaļā. Viņa zvina Martinam un ar pieaugošu paniku klausās signālos.

Kad viņš neatsaucas, Pamela sāk skriet, pazaudē čību, bet neliekas par to ne zinīs.

Mikstais paklājs slāpē soļu troksni, ir kā viņa atrastos zem ūdens.

Pamela zvina Alisei, bet uzreiz tiek savienota ar balss pastu.

Apstājusies pie liftiem, viņa nospiež pogu, aizsper prom otru čību un, atkal zvanot Martinam, jūt, kā trīc rokas.

– Atbildi, – viņa čukst.

Pamela nedaudz pagaida un tad izvēlas kāpnes. Turoties pie margām, viņa lec pār diviem pakāpieniem reizē.

Otrā stāva laukumīnā Pamela gandrīz paklūp pār plastmasas kanniņu ar grīdas spodrināmo līdzekli, ko aizmirsusi apkopēja.

Viņa pagriežas un turpina skriet augšup, cenšoties aptvert, ko teica blondā sieviete.

Viņa sacīja, ka briesmas nedraudot.

Bet kāpēc abi neatbild uz zvaniem?

Ieklūpot ceturtnā stāva gaitenī, Pamela zaudē līdzsvaru un atsitas pret sienu, tomēr turpina skriet.

Aizesusies viņa apstājas pie sava numura, sadabū atslēgkarti un, atvērusi durvis, uzreiz metas pie rakstāmgalda. Stiepjoties pēc tālruņa klausules, viņa netīšām nogāž uz grīdas brošūru statīvu, piezvina uz reģistratūru un lūdz izsaukt taksometru.

Uzvilkusi drēbes pār peldkostīmu, viņa paņem somu un tālruni un izsteidzas no numura.

Braucot taksometrā, viņa nepārtraukti zvana un sūta īsziņas Alisei un Martinam.

Kad beidzot izdodas sazvanīt slimnīcu, tās darbiniece paziņo, ka nedrīkst izpaust nekādu informāciju.

Sirds Pamelai strauji sitas, un viņa piespiež sevi nekliegt.

Aiz mašīnas loga zib koku stumbri, no zariem krīt sniegs. Saule apspīd tumšu egļu biezokni. Izcirtumā nozūd zaķa pēdas. Ceļu klāj slapja sniega putra.

Sakļāvusi plaukstas, Pamela lūdz Dievu, lai ar Martinu un Alisi viss būtu kārtībā.

Prātā neciešamā spraigumā šaudās domas, viņa redz, kā iznomātā automašīna paslīd sniegā un veļas lejup pa nogāzi, redz lāču mātīti, kas laužas caur egļu biezokni, makšķeres āķi, kas ieķēries acī, un kāju, kas salūzusi tieši virs zābaka malas.

Vairāk nekā trīsdesmit reižu viņa ir zvanījusi Martinam un Alisei, sūtījusi īsziņas un e-pasta vēstules, tomēr, taksometram iebraucot Estešundā, joprojām nav saņēmusi atbildi.

Slimnīca ir liels komplekss ar brūnām fasādēm un stiklotām pārejām, kas mirdz spožajā saulē.

Kūstot sniegam, pa asfaltu plūst ūdens.

Šoferis apstādina mašīnu pie slimnīcas ieejas, Pamela samaksā un izkāpj no taksometra, galvā no satraukuma skandunoņa.

Viņa steidzas gar brūnu sienu ar dīvainu asinssarkanu kokneses rakstu, ieiet neatliekamās palīdzības nodaļā, nedrošiem soļiem tiek līdz reģistratūrai un kā no tāluma dzird pati savu balsi.

Drebošām rokām viņa uzrāda personas apliecību.

Bārdains vīrietis reģistratūrā lūdz viņu apsēsties uzgaidāmajā telpā, bet Pamela paliek stāvam, raugoties uz savu kurpju purngaliem un melno paklāju.

Viņa nodomā, ka varētu pameklēt ziņu portālos informāciju par autoavārijām, taču nespēj piespieties izņemt tālruni.

Nekad mūžā viņa nav izjutusi tādas bailes.

Pamela sper dažus soļus, pagriežas un paskatās uz bārdaino vīrieti.

Jūtot, ka vairs nespēj izturēt gaidīšanu, viņa nolemj iet meklēt savu ģimeni visās palātās.

– Pamela Nūrdstrema? – viņu uzrunā kāda aprūpes darbiniece.

– Kas noticis? Man neviens neko nesaka. – Pamela ar grūtībām norij siekalas.

– Es nezinu, jums jārunā ar ārstu.

Viņas iet caur gaitenīem ar nestuvēm gar sienām. Automātiski atveras stiklotas durvis.

Veca sieviete sēž uzgaidāmajā telpā un raud. Akvārijā viņai līdzās slīd mirdzošas zivtiņas.

Pamela un aprūpes darbiniece ieiet anestēzijas un intensīvās terapijas nodaļā. Pa gaiteni žigliem soļiem pārvietojas medicīnas personāls.

Linoleja grīda ir krēmīgi balta, visur jūtams spēcīgs dezinfekcijas līdzekļa aromāts.

No istabas iznāk mūsaina medmāsa un, mierinoši smaidot, sasveicinās.

– Es saprotu, ka uztraucaties, – viņa saka un paspiež Pamelai roku. – Bet nekas, viss būs labi, drīz varēsiet runāt ar ārstu.

Pamela seko medmāsai intensīvās terapijas palātā. No respiratora dzirdama ritmiska sēkšana.

– Kas noticis? – viņa gandrīz nedzirdami jautā.

– Mēs turam viņu mākslīgajā komā, bet dzīvībai briesmas nedraud.

Martins guļ gultā ar plastmasas caurulīti mutē. Acis ir aizvērtas, un viņš ir pieslēgts dažādām ierīcēm, kas reģistrē sirds darbību, pulsa ritmu, oglekļa dioksīda līmeni un asiņu piesātinājumu ar skābekli.

– Bet...

Pamelai zūd balss, un viņa, meklējama atbalstu, taustās gar sienu.

– Viņš bija ielūzis ledū, un, kad tika atrasts, ķermeņa temperatūra bija ļoti zema.

– Bet Alise? – Pamela nomurmina.

– Kā, lūdzu? – Medmāsa pasmaida.

– Mana meita. Kur ir mana meita, kur ir Alise?

Viņa dzird, kā balsī ieskanas nevaldāms izmisums, un medmāsas seja nobāl.

– Mēs neko nezinām par...

– Viņi bija kopā uz ledus! – Pamela kliedz. – Alise bija kopā ar viņu, jūs nedrīkstējāt viņu tur atstāt, viņa ir tikai bērns, jūs nedrīkstējāt... jūs nedrīkstējāt!

Pēc pieciem gadiem

TĀ JAU SAKA: ja vienas durvis aizveras, Dievs atver citas – vai vismaz logu. Bet, kad tās aizcērtas gandrīz visas, šis teiciens izklausās vairāk pēc izsmiekla nekā mierinājuma.

Pamela ieliek mutē piparmētru konfekti un pārkož to.

Lifts dūkdams virzās augšup uz nodaļu, kur Svētā Jērana slimnīcā pacientiem ar psihiskām slimībām tiek nodrošināta diennakts aprūpe.

Spoguļi Pamelai priekšā un aiz muguras pavairo viņas seju bezgalīgā lokā.

Pirms bērēm viņa bija pilnībā noskuvusi matus, bet tagad kastaņbrūnās cirtas atkal sniedzas līdz pleciem.

Pirmajā Alises dzimšanas dienā pēc viņas nāves Pamela uztetovēja divus punktiņus zem kreisās acs tieši tajā vietā, kur meitai bija bijušas dzimumzīmes.

Deniss pierunāja Pamelu doties uz Krīžu un traumu centru, un viņa pamazām ir iemācījusies sadzīvot ar zaudējumu.

Viņa pat vairs nelieto antidepresantus.

Lifts apstājas, durvis atveras, un Pamela iziet cauri tukšajam vestibilam, piesakās reģistratūrā un noliek uz letes tālruni.

– Tātad laiks pārcelties. – Sieviete pasmaida.

– Beidzot, – Pamela nosaka.

Sieviete novieto viņas tālruni plauktiņā, iedod numuriņu, pieceļas, novelk atslēgkarti caur lasītāju un atver durvis.

Pamela pateicas un nonāk garā gaitenī.

Asiņains lateksa cimds guļ uz grīdas blakus apkopējas ratiņiem.

Viņa ieiet atpūtas telpā, sasveicinās ar aprūpētāju un, kā parasti, apsēžas uz dīvāna gaidīt. Reizēm Martinam ir nepieciešams ilgs laiks, lai sagatavotos.

Pajauns vīrietis sēž pie šaha galdiņa. Viņš nemierīgi sarunājas ar sevi, minimāli palabojot kādas figūras novietojumu.

Veca sieviete, pavērusi muti, skatās televīziju, kamēr kāda cita, iespējams, viņas meita, cenšas ar viņu runāt.

Priekšpusdienas saule atspīd linolejā uz grīdas.

Aprūpētājs paņem tālruni, atbild klusā balsī un atstāj telpu.

Cauri sienām dzirdami dusmīgi kliegzieni.

Ienāk vīrietis izbalējušos džinsos un melnā T kreklā, paskatās apkārt un apsēžas atzveltnes krēslā pretī Pamelai.

Viņam varētu būt gadi sešdesmit, kalsno seju klāj dziļas grumbas, acis ir spilgti zaļas, sirmie mati saņemti zirgastē.

– Jauka blūze, – vīrietis saka un paliecas uz priekšu Pamelas virzienā.

– Paldies! – viņa strupi atmet un uzvelk jaku.

– Caur audumu saredzēju tavus krūtsgalus, – viņš klusinātā balsī piebilst. – Tie kļūva stingri, kad to pateicu, es zinu... Smaizes man vai plīst no toksiskas seksualitātes...

Pamelas sirds nepatikā iepukstas straujāk, un viņa nodomā, ka pēc īsa brīža piecelsies un, cenšoties neizrādīt bailes, atgriezīsies reģistratūrā.

Vecā sieviete pie televizora iesmejas, un jauneklis ar knipi apgāž melno karali uz šaha galdiņa.

Caur sienām dzirdama šķindoņa no virtuves.

No ventilācijas režģa griestos nokarājas trīsuļojoši putekļu pavedieni.

Vīrietis Pamelas priekšā sakārto džinsus kājstarpē un izstiep rokas pret viņu aicinošā žestā. Dziļas rētas stieptas pa apakšdelmiem līdz pat plaukstām.

– Es varu paņemt tevi no aizmugures, – viņš maigi saka. – Man ir divi daikti... Apsolu, esmu seksa mašīna, tu kliegsi un raudāsi...

Vīrietis apraujas un norāda uz gaitiņa durvīm.

– Uz ceļiem! – viņš iesaucas, plati smaidot. – Tur nāk pārcilvēks, patriarhs...

Viņš sasiņ plaukstas un nervozi iesmejas, kad aprūpētājs iestumj telpā druknu vīru ratiņkrēslā.

– Praviētis, sūtnis, saimnieks...

Vīrietis ratiņkrēslā neliekas ne zinis par šo izrādi, viņš vienkārši pateicas, kad tiek aizstumts šaha galdiņam otrā pusē, un sakārto sudraba krustu, kas karājas kaklā.

Aprūpētājs atstāj ratiņkrēslu un ar saspringtu smaidu sejā tuvojas vīrietim, kurš ir nometies uz ceļiem.

– Primus, ko tu te dari? – viņš jautā.

– Man ir ciemiņš, – uzrunātais atbild, pamānot ar galvu uz Pamelas pusi.

– Tu zini, ka ciemiņi pie tevis nedrīkst nākt.

– Es kļūdījos.

– Slienies kājās un neskaties uz viņu! – aprūpētājs izriko.

Pamela nepaceļ acis, bet jūt, ka, slejoties augšā, vīrietis turpina blenzt uz viņu.

– Tūlīt vediet vergu ārā! – mierīgi saka vīrietis ratiņkrēslā.

Primuss pagriežas un seko aprūpētājam, nodūc koda atslēga, aiz viņiem aizveras durvis, kas ved uz gaiteni ar palātām, un soļi uz linoleja pamazām attālinās.